

Cenjeni gospod Doropoljski!
 Prosim, sprejmite tudi mene v svoj kotiček! Mala hegunka sem iz Gorice. Sedaj je Prekmurje moja domovina. Moja mamica je tukaj učiteljica. Prekmurski že snam dobro gučati (govoriti).

Srečno!

Milka Kaučičeva,
 učenka v Šulincih.

Odgovor:

I juba Milka!

No, glejte, tudi iz Prekmurja se oglašajo moja mlada prijateljica! Lepa je Gorica, a lepa je tudi nova tvoja domovina — ravno, rodovito Prekmurje. Tvoja mamica opravlja plemenito in rodoljubno delo: mlade Prekmurčke uči znanja in spretnosti ter jih navdaja z iskrenim rodoljubljem, da vzraste iz njih novi rod navdušenih, za vse dobro in blago vnetih Jugoslovenov! Izroči vsem moje srčne pozdrave!

Ljubi g. Doropoljski!

Ze zopet se Vas upam nadlegovati s svojim pisemcem

V šolo hodim v I. meščanski razred uršulinske šole v Ljubljani. Sedaj sem doma na božičnih počitnicah.

Sem tudi mala naročnica »Zvončka«, v katerem mi najbolj ugaja Veš cenjeni kotiček z mladimi prijatelji in prijateljicami. Prosim Vas vljudno, ako bi priobčili to pisemce poleg drugih.

Vaša vdana

Anda Lapajnetova v Cerkljah.

Odgovor:

Ljuba Anda!

Poročajo mi od vseh strani, da ima naša mladina mnogo veselja z mojim kotičkom. Glej, srečata se dva neznanca. Drug drugemu pove svoje ime. »O!« vzklikneta oba obenem, »saj midva se že dolgo poznava! V kotičku sva se seznanila!« — Tako je moj kotiček posrednik med našo mladino, ki jo druži v vedno večji krog zavednih in navdušenih rodoljubov! In veseli me, da si tudi Ti v tem številu!

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz hočem postati vaš kotičkar. Na »Zvonček« sem naročen že tretje leto. Leta 1920. mi ga je naročil gospod učitelj. Jako rad ga prebiram. Najbolj všeč sta mi bili povesti »Krtača, Muren in Duda« in »Pripovedka o dvonožcu.«

Rojen sem v Trstu. Star sem 11 let. Sedaj stanujem v Ljubljani. Hodim v prvi razred ljubljanske realne gimnazije.

Če dovolite, se oglasim večkrat v Vašem kotičku.

Srčno Vas pozdravlja Vam vdani

Boris Zihertl.

Odgovor:

Ljubi Boris!

Torej zopet eden naših narodnih Tržačanov, ki pa so zaradi sedanjih neugodnih razmer morali ostaviti Trst — to slavno mesto borb in zmag našega naroda za svoje pravice! Sedaj je, žal, Trst v tujih rokah, toda ker se pravica ne da za vedno potlačiti, pride tudi Trstu dan osvobodjenja!

Domovina, vedno mislim náte in na neosvobodjene brate!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes se oglašam pri Vas s prvim pisemom. Hodim v III. razred osnovne šole v Železnikih. Uči me gospodična Kmetova. Imam še dva brata in dve sestrici, ki so vsi mlajši od mene. Samo še bratec France hodi v šolo. Moj ata je usnjar. Gospod nadučitelj stanuje pri nas. Na Božič mu je urnil sinček Milivojček. Imajo samo še hčerko Danico. Moj stric je pisal knjige in se je imenoval dr. Anton Dermota.

Pošlji mi Vas, ljubi gospod, objavite to moje pisemce v svojem kotičku. Potem vam drugič še kaj pišem.

Srčno Vas pozdravlja vdani

Milan Dermota.

Odgovor:

Ljubi Milan!

Tvojega strica sem poznal po licu, še bolj pa po njegovih spisih. Bil je še mlad mož, a učen in marljiv. Lahko bi še mnogo dobrega storil za naš narod, pa je moral prežgodaj umreti. Lahko si ponosen na

svojega strica in glej, da postaneš po mo-
drosti in vztrajni pridnosti njemu enak!
Zato pa moraš s pridom uporabljati seda-
nji čas, da si ustvariš dobro in trdno pod-
lago, ki boš na njej lahko uspešno zidal
naprej in pomagal graditi srečno bodoče-
nost narodu in domovini!

Čenjeni gospod Doropoljski!

Čitala sem v »Zvončku«, da radi preje-
mate listke slovenske mladine. Tudi jaz
Vam hočem nekaj malega pisati. Hodim
v šolo k sv. Duhu v IV. razred. Za razred-
nika imam gospoda Fürsta. Doma sem pri
sv. Duhu na Stari gori. Imamo pa tudi na
griču lepo podružnico s krasnim zelenim
prostorom. Poleti nam dela senico osmero
lip. Moj atek je bil organist, ki je že devet
let pokopan.

Srečno Vas pozdravlja

Vaša vdana

Hedvika Magdičeva.

Odgovor:

Ljuba Hedvika!

Radi prejemam pisma slovenske mladine
in tud Tvojega sem se razveselil. Pomilu-
jem Te pač, da si že toliko let brez očeta,
ki je kot organist sviral v slavo božjo. Se-
daj uživa nebeško plačilo, zroč ljubega
Boga iz obličja v obličje.

Čenjeni gospod Doropoljski!

Po nasvetu učiteljice gospe Čandrove
pošiljam svoj spis. Ako Vam je drago, ga
priobčite v kottiču!

V spomin rajni sošolki Miciki
Šarbekovi.

Včeraj so pokopali mojo součenko in
prijateljico Marijo Šarbekovo. Zato hočem
opisati nekoliko njeno življenje. Bila je
hčerka ubožne matere. Oče ji je padel
v svetovni vojni. Mati je delala pri rud-
niku, da je zaslužila sebi in njej po-
trebne hrane in obleke. V šoli se je pridno
učila in je bila najboljša učenka V. raz-
reda. Bila je jako nadarjena, zlasti pela
je tako lepo kakor slavček v raju. Lansko
leto je napravil V. razred »koncert«. Ker
je bila Šarbekova najboljša pevka V. raz-
reda, je pela »solo«. Vsi poslušalci so ji
navdušeno ploskali. Vsem ljudem se je
močno priljubila, ker je bila pridna, pri-
jazna in vpljudna deklica. Tudi meni je
bila najljubša prijateljica. Proti Božiču je

začela bolehati in nekega dne je ni bilo
več v šolo. Zvedele smo, da je zbolela in
da leži. Postajala je bledejša, in kadar sem
jo obiskala, mi je potožila, da jo boli glava
in želodec. Prišel je tudi gosp. zdravnik
ter spoznal, da ima črevesno jetiko. Tega
seveda ni materi naravnost povedal, ker
bi bila še žalostnejša. Součenke in tudi
drugi so jo začeli obiskavati. Mnogi so ji
prinesli kak poholjšek in knjige za čitanje,
ker je jako rada čitala. Vsako številko
»Zvončaka« je prečitala od prve do zadnje
črke. Čitala je še dva dni pred smrtjo.
Uboga mati ji je stregla, kolikor je mogla
in znala. V soboto zvečer je zaspala za
večno. Jaz sem bila jako žalostna, ko sem

zvedela to novico. Šla sem jo kropiti in
resla sem ji šopek svežih cvetic. Pogreb
je imela nad vse lep. Udeležili so se ga
vsi šolarji in ves naraščaj, ker je bila
vedno vneta Sokoličica. Za krsto je šla
mati, ki se je ves čas jokala; takoj nato
so šle součenke V. razreda. Na pokopa-
lišču je govoril gosp. katchet. Dolančev
z deške šole se je hotel posloviti v imenu
sokolskih sestrice in bratcev, toda zaradi
zalosti in joka ni mogel govoriti. V imenu
součenk sem ji jaz pred grobom obljubila,
da se hočemo vedno in povsod ravnati po
njenem zgledu. Učenci in učenke V. raz-
reda smo zapeli pesemco »Gozdič«, potem
smo se razšli. Nikoli je ne pozabim — ne
pri delu in ne pri molitvi!

Vida Erženova,

učenka V. razreda v Hrastniku.

Odgovor:

Ljuba Vida!

Tvojemu pismu nimam ničesar dostaviti
— vsi ste nasproti ubogi svoji součenki
storili svojo dolžnost v polni meri! Lepo
je to od vas! In ne pozabi nikdar, kar pra-
viš k sklepu svojega pisma: Ne pozabim
je nikoli — ne pri delu in ne pri molitvi! —